

Dragă Jurnalule,
Sunt atât de speriată că abia pot să țin în
mână pixul. Scriu fiecare literă separat, ca și
cum aș fi la calculator, și nu cursiv, pentru că în felul ăsta
am mai mult control.

Ce mă sperie? mă întrebi tu. Și când spun „Damon”,
nu mă crezi, nu și dacă ne-ai văzut împreună cu câteva zile
în urmă. Dar ca să mă înțelegi, trebuie neapărat să cunoști
câteva lucruri.

Ai auzit vreodată expresia „Toate jocurile sunt
făcute”?

Înseamnă că se poate întâmpla orice, absolut orice. Ast-
fel încât chiar și cineva care se gândește la toate posibilitățile
și primește pariuri de la oameni le dă înapoi banii. Pentru că
a apărut o carte neprevăzută. Nu poți să-ți închipui toate
posibilitățile în momentul în care faci un pariu.

Asta e situația în care mă aflu. De aceea inima îmi bate în gât și în cap și urechi și în vârful degetelor de frică.

Toate jocurile sunt făcute.

Vezi cât de tremurate sunt chiar și literele astea. Și dacă mâinile îmi tremură la fel de tare atunci când mă duc la el? Aș putea să scap din mâini tava. Aș putea să-l enervez pe Damon. Și atunci orice se poate întâmpla.

Cred că nu explic lucrurile astea ca lumea. Ceea ce ar trebui să spun e că ne-am întors: Damon și Meredith și Bonnie și cu mine. Am fost în Dimensiunea Întunecată și acum suntem din nou acasă, cu un glob-stea — și cu Stefan.

Stefan a fost păcălit să meargă acolo de către Shinichi și Misao, fratele și sora kitsune, sau spirite-vulpi malefice, care i-au spus că dacă se duce în Dimensiunea Întunecată ar putea scăpa de blestemul de a fi vampir și ar redeveni din nou o ființă omenească.

Au minșit.

Tot ce-au făcut a fost să-l lase într-o temniță împușcată, fără hrană, fără lumină, fără căldură... până când a ajuns în pragul morții.

Dar Damon — care era atât de diferit pe atunci — a acceptat să ne conducă acolo pentru a încerca să-l găsim. Și, oh, nici nu am cum să-ți descriu Dimensiunea Întunecată. Dar cel mai important lucru e că l-am găsit în cele din urmă pe Stefan, și deja găsisem și cheia Gemenilor-Vulpe de care aveam nevoie pentru a-l elibera. Dar... era un schelet, bietul băiat. L-am cărat afară din închisoare pe salteaua lui

de paie, pe care mai târziu Matt a ars-o; era plină de chestii târâtoare. Dar în acea noapte i-am făcut baie și l-am așezat într-un pat... și pe urmă l-am hrănit. Da, cu sângele nostru. Toți am făcut-o, cu excepția doamnei Flowers, care era ocupată să pregătească niște cataplasme pentru locurile unde bietele lui oase aproape îi ieșeau prin piele.

În halul asta îl înfometaseră Ei! I-aș fi putut omorî cu mâinile mele — sau cu Puterile Aripilor mele, dacă le-aș putea folosi cum trebuie. Dar nu pot. Știu că există un descântec pentru Aripile Distrugerii, dar nu am idee cum să-l aflu.

Cel puțin am putut să văd cât de bine și-a revenit Stefan atunci când a fost hrănit cu sânge omenesc. (Recunosc că eu i-am dat câteva porții suplimentare care nu erau trecute în grafic, și ar trebui să fiu proastă ca să nu știu că sângele meu e diferit de al celorlalți oameni — e mult mai hrănitor și i-a făcut fantastic de bine lui Stefan.)

Și astfel Stefan și-a revenit suficient de mult, încât în dimineața următoare a fost în stare să coboare singur la parter ca să-i mulțumească doamnei Flowers pentru poziunile ei!

Ceilalți însă — toți oamenii — erau total epuizați. Nici măcar nu ne-am gândit ce se întâmplase cu buchetul de flori, pentru că nu știam că în el se găsea ceva special. Îl promisem chiar în clipa în care păraseam Dimensiunea Întunecată, de la un kitsune alb cumsecade care fusese în celula de vizavi de cea a lui Stefan înainte să organizăm evadarea din închisoare. Era atât de frumos! N-am știut că un kitsune poate

avea un suflet atât de bun. Dar el a fost cel care i-a dat lui Stefan florile astea.

Oricum, în acea dimineață Damon s-a trezit devreme. Sigur, n-a putut contribui cu sângele lui, dar sincer cred că ar fi făcut-o dacă ar fi putut. Așa era el pe atunci.

Și de aceea nu-mi explic teama pe care o simt acum. Cum poți fi îngrozită de cineva care te-a sărutat, și te-a sărutat... și te-a numit scumpa lui și iubita lui și prințesa lui? Și care a râs împreună cu tine, cu ochii dansându-i poznași? Și care te-a ținut în brațe când erai speriată, și ți-a spus că n-ai de ce să te temi, nu atâta timp cât era el acolo? Cineva pe care doar trebuia să-l privești ca să știi ce gândește? Cineva care te-a protejat, indiferent ce l-a costat asta, zile în șir?

Îl cunosc pe Damon. Îi știu defectele, dar mai știu și cum e el pe dinăuntru. Și nu e așa cum vrea să-l creadă oamenii. Nu e rece, sau arrogant, sau nemilos. Astea sunt măști pe care le pune pentru a se ascunde.

Problema e că eu nu sunt convinsă că el știe că nu e nimic din toate astea. Iar acum e foarte tulburat. E posibil să se schimbe și să devină așa cum îl arată acele măști — pentru că e atât de confuz.

Ceea ce încerc să spun e că în acea dimineață doar Damon se trezise de fapt. El a fost singurul care a văzut buchetul. Și una dintre trăsăturile incontestabile ale lui Damon e curiozitatea.

Așa că a înlăturat toate protecțiile magice de pe el și a văzut că are în centru un singur trandafir negru-tăciune. De

ani de zile Damon încerca să găsească un trandafir negru, doar ca să-l admire, cred eu. Dar când l-a văzut pe ăsta, l-a mirosit... și bum! Trandafirul a dispărut!

Și dintr-odată lui Damon i s-a făcut rău și s-a simțit amețit și nu mai mirosea nimic și toate celelalte simțuri îi erau și ele amorțite. Atunci i-a spus Sage — oh, n-am po-menit nimic de Sage, dar el e un vampir superb, înalt, cu pielea de culoarea bronzului, care a fost un prieten minunat pentru noi toți — să tragă aer și să-l păstreze, să-l împingă în jos în plămâni.

Vezi tu, așa trebuie să respire oamenii.

Nu știu cât i-a luat lui Damon să înțeleagă că acum era cu adevărat o ființă omenească, și că nu era o glumă, iar el nu avea ce să mai facă. Trandafirul cel negru fusese pentru Stefan; și i-ar fi împlinit visul de a deveni din nou om. Dar când Damon a realizat că magia florii acționase asupra lui...

Ăla a fost momentul în care l-am văzut privindu-mă și băgându-mă în aceeași oală cu restul speciei mele — o specie pe care el ajunsese să o urască și disprețuiască.

De atunci, n-am mai îndrăznit să-l privesc în ochi. Știu că doar cu câteva zile în urmă mă iubea. Nu știam că dragostea se poate transforma în... ei, în toate sentimentele pe care le are acum în privința lui.

Ai crede că ar fi ușor pentru Damon să devină din nou vampir. Dar el vrea să fie un vampir la fel de puternic cum fusese înainte — și nu există nimeni de felul ăsta care să

schimbe sânge cu el. Chiar și Sage a dispărut înainte ca Damon să-i poată cere asta. Așa că Damon trebuie să rămână așa până când găsește un vampir puternic, plin de forță și prestigiu, care să treacă prin întregul proces de a-l schimba.

Și de fiecare dată când mă uit în ochii lui Stefan, ochii aceia verde-smarald atât de calzi și plini de încredere și grațitudine — simt groază. Groază că într-un fel sau altul o să dispară din nou — smuls chiar din brațele mele. Și... groază că o să afle ce sentimente am pentru Damon. Nici măcar eu însămi n-am realizat până acum cât de mult a ajuns Damon să însemne pentru mine. Și nu pot... să-mi înăbuș... sentimentele... pentru el, chiar dacă acum mă urăște.

Și da, fir-ar să fie, plâng! Peste un minut trebuie să-i duc cina. Cred că e mort de foame, dar când Matt a încercat să-i ducă ceva mai devreme, Damon a aruncat în el cu tava.

Oh, te rog, Doamne, te rog nu-l lăsa să mă urască!

Sunt egoistă, știu, vorbind doar despre ce se petrece cu Damon și cu mine. Pentru că lucrurile stau mai prost ca niciodată în Fell's Church. În fiecare zi, tot mai mulți copii devin posedați și își îngrozesc părinții. În fiecare zi, părinții devin tot mai furioși pe copiii lor posedați. Nici nu vreau să mă gândesc la ce se petrece. Dacă nu se schimbă ceva, tot locul ăsta o să fie distrus la fel ca ultimul oraș în care au fost Shinichi și Misao.

Shinichi... a prevestit o mulțime de lucruri despre grupul nostru, despre lucrurile pe care le-am ținut secret de ceilalți.

Dar adevărul e că nu sunt sigură că vreau să aud răspunsul la ghicitorile lui.

Într-un fel, avem noroc. Avem ajutorul familiei Saitou. Ți-aduci aminte de Isobel Saitou, care și-a făcut o mulțime de piercinguri oribile în timp ce era posedată? De când se simte mai bine, ne-a devenit o prietenă bună, și la fel și mama ei, doamna Saitou, ca și bunica ei, Obaasan. Ele ne dau amulete — descântece care țin răul departe, scrise pe hârtiuțe Post-It sau pe cartonase. Suntem foarte recunoscători pentru ajutorul ăsta. Într-o bună zi poate că o să le putem recompensa.

Elena Gilbert puse jos pixul, fără tragere de inimă. Să-și închidă Jurnalul însemna că trebuia să se confrunte cu lucrurile despre care scrisese.

Dar, într-un fel sau altul, reuși să coboare la bucătărie și să ia tava cu cina de la doamna Flowers, care îi zâmbi încurajator.

Pornind către magazia pensiunii, observă că mâinile îi tremurau, astfel că toată tava cu mâncare pe care o ducea clincănea. Pentru că nu se putea intra în magazie dinăuntrul casei, oricine voia să îl vadă pe Damon trebuia să iasă pe ușa din față și să dea colțul casei către încăperea adăugată și aflată lângă grădina de legume. Bărlogul lui Damon, așa o numeau acum.

Trecând prin grădină, Elena aruncă o privire piezișă către gaura din mijlocul stratului de aglică ce reprezenta

Poarta lipsită acum de Putere prin care se întorseseră din Dimensiunea Întunecată.

Ezită în fața ușii magaziei. Tot mai tremura, și știa că nu era modul cel mai potrivit în care să-l înfrunte pe Damon.

Calmează-te, își spuse. Gândește-te la Stefan.

Stefan avusese o prăbușire înfiorătoare când aflase că nu mai rămăsese nimic din trandafir, dar curând își recăpătase obișnuita lui grație și umilință, mângâind ușor obrazul Elenei și spunând că era recunoscător pur și simplu să fie acolo cu ea. Că această apropiere de ea era tot ce voia el de la viață. Haine curate, o mâncare decentă — *libertate* — pentru toate astea merita să lupti, dar Elena era cea mai importantă. Și Elena plânse.

Pe de altă parte, ea știa că Damon nu avea deloc intenția să rămână așa cum era acum. Ar putea face orice, ar putea risca orice... pentru a se transforma la loc.

De fapt, Matt fusese cel care sugerase globul-stea ca o soluție la situația lui Damon. Matt nu înțelesese exact ce era cu trandafirul și nici cu globul-stea până când ceilalți nu îi explicaseră că acest glob-stea, care era probabil al lui Misao, avea închis în el cea mai mare parte din puterea lui Misao, sau poate chiar toată, și că devenise tot mai strălucitor pe măsură ce absorbea viețile pe care ea le lua. Trandafirul negru fusese probabil creat cu un lichid dintr-un glob-stea similar — dar nimeni nu știa cantitatea exactă sau dacă fusese combinat cu niște ingrediente

necunoscute. Matt se încruntase și pusese o întrebare: dacă trandafirul putea transforma un vampir într-un om, oare un glob-stea nu putea transforma un om într-un vampir? Elena nu fusese singura care văzuse cum capul plecat spre pământ al lui Damon se ridică încet, și sclipirea din ochii lui pe când privirea lui se întorcea în celălalt capăt al încăperii către globul-stea umplut cu Putere. Elena îl putea practic auzi raționând. Poate că Matt o luase complet razna... dar exista un loc unde o ființă omenească putea fi sigură că va găsi vampiri puternici. În Dimensiunea Întunecată — către care exista o Poartă în grădina pensiunii. Poarta era acum închisă... din cauza lipsei de Putere.

Spre deosebire de Stefan, Damon nu ar avea absolut nici o muștrare de conștiință pentru ce s-ar întâmpla dacă trebuia să folosească tot lichidul din globul-stea, ceea ce ar avea ca rezultat moartea lui Misao. În definitiv, ea era una dintre ele două vulpi care îl abandonaseră pe Stefan în Dimensiunea Întunecată, pentru a fi torturat.

Așa că toate jocurile erau făcute.

O.K., ești speriată; acum trebuie să te confrunți cu asta, își spuse Elena hotărâtă. Damon e în încăperea aia de aproape cincizeci de ore — și cine știe ce plănuiește să facă pentru a pune mâna pe globul-stea. Și totuși, cineva trebuie să îi dea să mănânce. — și când spui „cineva”, recunoaște, e vorba de tine.